

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Danske Kæmpeviser til Skole-Brug udvalgte og tillæmpede af Nik. Fred. Sev. Grundtvig

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Danske Kæmpeviser til Skole-Brug udvalgte og tillæmpede af Nik. Fred. Sev. Grundtvig", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 181. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1847_896A-txt-shoot-idm11987.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Gienfærdet.

- 1 Hr. *Bjørn* han rider sig op under Øe,
Og fæster han sig saa væn en Mø.
Faure Ord fryder saa mangt et Hjerte.
- 2 Han fæsted' sig fauren *Sølverlad*,
Hun var sørgmodig og sjelden glad.
- 3 1821 Vintrene otte de sammen var,
Hun Børnene otte til Verden bar.
- 4 Saa brat gik Døden hen over Land,
Tog bort *Sølverlad*, den Liljevand.
- 5 Hr. *Bjørn* han rider i Land saa vide,
Han finder og fæster sig Jomfru *Blide*.
- 6 Han fæsted en Jomfru, hun var saa blid,
Alligevel blev hun en Stifmoder strid.
- 7 De førde Bruden i Gaard med Fryd,
For Børnene fik det en anden Lyd.
- 8 De klappede hende paa Skarlagenskind:
"Kiær Moder! I være velkommen herind!"
- 9 Hun stødte dem fra sig med Haand og Fod:
"Hvi pletter, I Unger, min Kaabe god?"
- 10 Hr. *Bjørn* gav hende den Kaabe saa blaa,
For hun skulde elske hans Ymper de smaa.
- 11 Og han gav hende et Hovedguld,
For hun skulde være hans Smaabørn huld.
- 12 Han gav hende aldrig dog Guld saa rød,
Hun nægted de Smaa jo det tørre Brød.
- 13 Hun tog fra dennem de Bolstre blaa
Og lagde hans Børn paa det bare Straa.
- 14 Saa bitterlig græd da Børnene smaa,
Det *Sølverlad* hørde, hvor død hun laae.
- 15 Og det var om en Løverdags-Kvæld,
Da sig skulde hvile hver christen Sjæl.
- 16 183Da *Sølverlad* gik sig til *Englevist* **Englebo*.,
Sig Hjemlov at bede af *Jesus Christ*.
- 17 "Og maa jeg dog ikke til *Middelhem* **Midgaard* ☩: *Jorden*. gaae,
Og tale et Ord med de arme Smaa?"
- 18 "Det være tilladt, du gaae derhen!
Men vær ved Hanegal her igien!"
- 19 Saa skiød hun op sine mødige Been,
Der revnede Mure og Marmorsteen.
- 20 Og hvor hun vandred' igiennem By,
Der Hundene tuded' i vilden Sky.
- 21 Og der hun kom til det Borgeled,
Der stod hendes ældste Datter ved.
- Hun hentede Vand til Sydskende smaa,

- 22 De var saa tørstige, hvor de laae.
- 23 "Min ældste Datter! ak, her stander du!
Hvor lide dine smaa Sydskend' nu?"
- 24 "Nei, du est ikke min Moder bold,
Du er saa bleg, du er saa kold."
- 25 Saa gik hun ind i den mørke Vraa,
Hvor hendes smaa Børn i Kulden laae.
- 26 Der sætter hun sig paa den bare Jord,
Den Ene hun reder, den Anden hun toer.
- 27 Den mindste, den sætter hun paa sit Skiød,
Som hun vilde give den Die sød.
- 28 184"Og siig du mig, ældste Datter min!
Hvor er Hr. *Bjørn*, kiær Fader din?"
- 29 "Min Fader, han sover sødt og godt
Hos Stifmoder strid, som vi har faaet."
- 30 Til Høielofte gik *Sølverlad*,
Det hørde Fru *Blide*, hun blev ei glad.
- 31 "Vaagn op, Fru *Blide*, nu er det Tid,
Du er mine Børn en Stifmoder strid.
- 32 Jeg levnede dig mit Hovedguld,
For du skulde være mine smaa Børn huld.
- 33 Jeg levnede dig de Bolstre blaa;
Og mine Smaabørn har ei Dyne graa.
- 34 Jeg levned' dig Nok af Guld saa rød,
Smaabørnene græde dog maae for Brød.
- 35 Men skal jeg tiere hjem til dig gaae,
Fuldhaard en Skæbne, da skal du faae.
- 36 Hvergang de Hunde gjør Støi og Bang ^{*}Larm.,
Da tænk: de Døde er nu paa Gang!
- 37 Hvergang det pusler ved Midnatstid,
Du tænke paa mig, Stifmoder strid!
- 38 Men nu galder Hanen den sorte,
Nu aabner sig Helvedes Porte.
- 39 Og nu galder Hanen den røde,
Til Graven skal alle de Døde.
- 40 185Og nu galder Himmerigs Hane hvid,
Jeg haver paa Jord ei længer Tid."
- 41 Og *Sølverlad* knap under Mulde laae,
Da hviled hendes Børn paa Bolstre blaa
- 42 Det ene blev redt, det andet flett',
Det ene løftet, det andet lett'!
- 43 Fru *Blide* hun gav dem Vin og Brød,
Lod aldrig mere dem lide Nød.
- 44 Hvergang hun hørde, de Hunde tød ^{*}tudede.
Til Legetøi gav hun dem Guld saa rød.
- 45 Saa gjorde hun det for Hundeglam,
Hun ei vilde gjort for Ære og Skam!

Faure Ord fryder saamangt et Hjerte!